

B R A T R S T V O | 3

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ | roč. 46/2005

BIBLE

Chci být
rockovou
hvězdou

Báječnej
bál po
třinácté

Líný Honza
a mravenec

Může Ježíš vyhrát Největšího Čecha.....	Luboš Kratochvíl.....	2
Biblická úvaha — Světlo určené na svícen (Mk 4,21–25)	Ondřej Kováč	4
Bible —		
• Rozhovor s Martinem Prudkým.....	Marie Medková	5
• Bible jako navigace v životě.....	Miki Erdinger.....	6
• Bible vs. Korán.....	Vojtěch Veselý	7
• Anketa.....		8
• VOX POPULI.....		9
• Z Chmelíkova slovníku naučného.....	Emanuel Chmelík.....	9
• Biblí je spousta.....	Štefan Švec	9
Bratry, sestry potkávám —		
Církev československá husitská	Vojtěch Veselý.....	10
Nápadník — Bohoslužby mládeže	Tomáš Groll	12
Moje oblíbená biblická pasáž — Líný Honza a mravenec..	Líza Fikejsová.....	12
Báječnej bál po třinácté.....	Samuel Titěra	13
Milá Eliško	Šimon.....	14
SMS recenze		14
Milý Šimone.....	Eliška.....	15
Soutěž — Příběh druhý.....	Luboš Kratochvíl.....	15
Chci být rockovou hvězdou — rozhovor s R. Žárským....	Miriam Junová.....	16
Mladá česká próza — Miloš Urban	Benjamín Skála	18
I psychologové jsou jenom lidi	Tomáš Groll	20
Ucho Velkého bratra — Mindenki!.....	Michal Samiec	22
Nebe počká	Jakub Skála.....	24
Vstoupit do krajiny.....	Jan Skála.....	24
Divně těžcí milenci a vrazi.....	Luboš Kratochvíl	25
Ekumenický kalendář — Tomáš Akvinský	Pavel Prejda.....	25
Bylo, bude	fk, ms	26
Píseň — Communio.....	Jan Skála.....	27
Foto na obálce — i minulého čísla — Samuel Titěra		

MŮŽE JEŽÍŠ VYHRÁT NEJVĚTŠÍHO ČECHA?

L. Kratochvíl

ÚVODNÍK

Už zase někoho hledáme. Sotva jsme našli SuperStar, hledáme druhou. Jedna volba Miss chlípnými porotci už byla málo, tak máme dvě. Tu novou pro lid. Jednu hezcí než druhou, z nichž jedna jistě bude také hloupější. A taky volíme Největšího Čecha. Hlasovali jste? A taky jste navrhli Járu Cimrmana? Já ano, z čisté recese. Otázka je, jestli je to opravdu jen legrace, nebo to o něčem svědčí. Ta soutěž má několik zvláštností. Může se například ukázat, že v přepočtu v různých věkových skupinách hlasovalo víc lidí, než kolik jich volí poslance, potažmo vládu. Volit někoho, kdo už se osvědčil, je prostě snazší. Vláda by přece jen mohla něco provést. A tak, jako přece

všech dobrých vlastností, vyhrává génius Járy Cimrmana, který pomůže vždy, když je národu nejhůře a smutno. Dokáže svěst k hovoru i lidi, kteří by si o něčem jiném těžko povídali. Nemá žádné špatné vlastnosti, snad kromě toho, že byl drobný škudlil. Ale pro regule soutěže nevyhovuje - i BBC, která o tom nemůže nic vědět, konstatovala, že nežil. Tak mi toho mého kandidáta vyřadili. Příště proto navrhu Ježíše Krista. Je zaručeně nejlepší, ostatně i on se už stal Superstar a mnoho lidí na tom pěkně vydělalo. A ať mi BBC zkusí tvrdit, že nežil! A Ježíšovo češství? Každý přece tuší, jak je to s českou krví favorizovaného otce vlasti Karla IV.

Foto: Štěpána Sirůčková

„JAKMILE JEDNOU PŘIJMEME ZLO, NEŽÁDÁ SE UŽ, ABYCHOM MU VĚŘILI.“

Franz Kafka, Aforizmy

A řekl jim: „Přichází snad světlo, aby bylo dáno pod nádobu nebo pod postel, a ne na svícen? Nic není skrytého, aby to jednou nebylo zjeveno, a nic nebylo utajeno, leč aby vyšlo najevo. Kdo má uši k slyšení, slyš!“

Řekl jim také: „Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám, a ještě přidá. Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.“

Marek 4, 21-25

SVĚTLO URČENÉ NA SVÍCEN

Aleš Mostecký

Jednou jsme to na schůzce mládeže zkoušeli. Zhasli jsme v místnosti a zapálili svíčku na svícínku. Bylo to příjemné na pohled, jak tam tak hořela a prosvěcovala tmu, tak jemně a zároveň teple. A pak jsme svícen i se svíčkou přiklopili hrncem. A byla tma. Studená, divná, zbytečná tma. To kvůli tomu hloupému nápadu dát světlo pod nádobu. Copak to se dělá? Vždyť je to nesmysl! Svíčka hrncem neprosvítí a navíc tam po chvílce sama zhasne. A je po světle úplně - není, co by svítilo. Takové počínání je hotovým bláznovstvím. Uznáváme, Mistře. Pokus nám to jednoznačně dokázal. Už víme, že světlo nemáme schovávat, ale pěkně je dát na svícen. Povýšit, aby byl z toho plamínku co největší užitek. Nemůžeme si tě, Pane, uzavřít ve svých modlitebnách a kostelích, ani ve svých sdruženích mládeže. Bylo by to doslova bláhové počínání, chtít se s tebou, světlem přicházejícím do světa (J 1,9), schovat pod hrncem, pod nádobu či pod postel.

Stejně bychom si tě tam neudrželi. Hra na schovávanou jednou skončí - a všechno skryté bude zjeveno a i přísně tajné vyjde najevo. To není jen pohružka, že stejně všechny naše, před druhými maskované a ukrývané, špatnosti budou posouzeny tím, komu jsou už teď známy. Teď je to především povzbuzení, že tvé světlo jednou prozáří celý náš svět. Byť bychom se jej snažili nesmyslně ukrývat. Ale co to tedy znamená: „Dávat světlo na svícen?“ Jak to udělat, aby světlo posvítilo co nejvíce? Nadčasový hotový recept zašifrovaný v tom podobenství nenalezeme. Ale ještě jedno povzbuzení ano. Jestli se vám zdá, že svítíte a nemá to

Stěpána Sírůčková

žádný výsledek, je vám skrytý smysl této činnosti, nechápete proč, dobře slyšíte: „Ukrytý smysl bude jednou zjeven, nepochopení se jednou objasní. To, že teď smysl svícení nevidíte, neznamená, že není. Je. A bude jednou jasně odhalen.“

A pak, Mistře, je tu ještě ta druhá věc, na niž si podle tvých slov máme dávat pozor. Na naše měřítka. Na to, jaká jsou. Jaká měřítka máme především na druhé. Na to, co máme a co nemáme za podstatné a důležité. Protože tohle všechno, co je teď, má zase vztah k tomu, co jednou bude. K tomu, až bude Bůh měřit nám, až bude rozdávat a taky brát. Stejně jako má smysl svítit, protože jednou bude světlo zjevné všem, tak má smysl nastavit si svá měřítka a své hodnoty a držet se jich. Nastavit nikoli podle obecného masového proudu, ale s výhledem k budoucímu Božímu měření a hodnocení. A neskrývat se s tím. Ačkoli si budou mnozí, i nám blízcí, na nichž nám záleží, poťukávat na čelo. Že to má opravdu smysl, už ovšem nelze doložit pokusem na setkání mládeže. To se musí zkoušet v životě tak říkajíc „naostro“.

BIBLE

Rozhovor o Bibli s docentem katedry Starého zákona UK ETF ThDr. Martinem Prudkým

Marie Medková

Máte úctu k Bibli jako knize? Že třeba na stole nesmí být jídlo, když tam leží Bible...

Bible si vážím, ale na přehnanou vnější úctu moc nedám. Tlačenkou bych nepoložil na žádnou otevřenou knihu, tedy ani na bibli — ale udělat si třeba xerokopii biblického textu, počmárat ji výkladovými značkami či poznámkami a nakonec ji ještě použít jako makulaturu, s tím problémy nemám.

Dokázal byste si představit, že byste dneska seděl v komisi, která má z množství textů vybrat kanonické (ty, které přijdou do Bible)? Podle čeho byste rozhodovali?

To si moc představit nedovedu. Ani si nepředstavuji, že by ono sdělení, které biblický kánon obsahuje, vzniklo jako usnesení nějaké komise.

Jaký je vztah mezi Starým a Novým zákonem z hlediska křesťanů a z hlediska židů?

Už samo označení „Starý zákon“ je výlučně křesťanský termín. Vztah mezi Starým a Novým zákonem tedy zajímá jen křesťany. Pro Židy Nový zákon nemůže patřit k biblickým knihám, protože Ježíš pro ně není Mesiášem a novozákonní církve už není „lidem Hospodinovým“, společenstvím „synů Abrahamových“.

Kdybyste směl vybrat jen jednu biblickou knihu jako základ křesťanství, která by to byla? Zkuste to říct, třeba subjektivně, je jasné, že to dobře nejde.

Nechci to říct, protože to zásadně nejde. Je zcela podstatné, že základem křesťanské víry je Písmo jako celek. Svědectví proroků a apoštolů nemá být redukováno

na oblíbené knihy, kapitoly nebo verše. Ten, kdo se soustředí jen na jednu knihu nebo na několik oblíbených biblických míst, vystavuje základy své víry docela vážnému ohrožení.

S čím v Bibli se těžko vyrovnáváte?

Přijde mi často nelehké porozumět hláskům, pozicím či názorům, které jsou doma v době nám už hodně vzdálené. Kdo s kým v oné biblické rozpravě svědků mluví, kdo na koho reaguje, kdo proti komu argumentuje ... to není snadné rozpoznat. Přitom je to tak strhující rozhovor! A pozorného posluchače to přímo vtahuje, aby se do něj zapojil, tj. aby se k té základní věci — ke svědectví o Bohu a o jeho díle mezi lidmi — taky vyjádřil.

Jak má čtenář přistupovat k neživým nebo k provokujícím místům v Bibli?

Trpělivě. To, že mi něco přijde nezáživné, ještě neznamená, že to nic nevyovídá. A jestliže mne něco provokuje, prozrazuje to možná spíš něco o mně samém než o provokativnosti textu. Myslím, že člověk by měl Bibli především naslouchat se zvědavostí, jež se chce nechat oslovit ... ne s příliš jednoznačnými otázkami, na něž chceme uslyšet jasnou odpověď, a už vůbec ne s jednoznačnými a dávno hotovými odpověďmi, které si chceme jen potvrdit.

Biblické dějeprawy pro děti se sporným místům vyhýbají. Myslíte, že by některé perikopy nebo knihy měli čtenáři otevírat například až ve věku třiceti let?

Jistě je tomu tak, že pochopení některých výrazů, obrazů, metafor či podobností souvisí se zralostí posluchače — ale to se zdaleka netýká jen dětí!

Nemyslím ale, že by bylo nutné kohokoli v četbě bible nějak omezovat. Pokud se člověk opakovaně vrátí k biblickému textu, má obvykle podvojnou zkušenost

— některým pasážím, jimž dříve nerozuměl, porozumívá nebo rozumí nově; stává se ale i to, že se dříve jasný smysl zahalí do nových otázek nebo vystoupí nové souvislosti, jež mají otevřený konec. Porozumívání Písmu zkrátka není jen nějaké shromažďování poznatků; je to živý rozhovor.

Máte Bibli úplně celou přečtenou? Vadí, když ji křesťan přečtenou nemá?

Všechny knihy bible jsem přečetl. Nemyslím ale, že by to samo o sobě byla nějaká zásluha nebo kritérium dobrého křesťanství. Na druhou stranu mně ovšem přijde divné, že řada křesťanů Písmo nezná a nevěnuje mu pozornost. V jedné z klasických formulí vyznání se říká, že „Kristus zemřel ... podle Písem ... a byl vzkříšen ... podle Písem“ (1K 15,3n); rozumím tomu mimo jiné i tak, že i kdybych byl očitým svědkem Ježíšova ukřížování i vzkříšení, ale neznal Písmo, buď nic nepochopím, nebo si to budu vysvětlovat kdovíjak... •

BIBLE JAKO NAVIGACE V ŽIVOTĚ

Bible, kniha, která mi leží stále u postele. Občas si říkám, zda je tam na správném místě, když ji neotvíráím denně. Občas ji zakryjím jiné papíry, případně zmizí pod nějakým kusem oblečení. Také si říkám, zda je důležité ji stále vozit s sebou. Zda ji přibalovat mezi věci, když vyrážím na delší dobu z domova, přestože nemám jistotu, že ji otevřu. Vždyť ji tak ničím, ošoupávám a můžu ji třeba někde i ztratit. Takhle se přeče s knihou nezachází. Ale je Bible od toho, aby stála vzorně v knihovně v perfektní vazbě a my ji jen oprašovali prachovkou?

Není. Je to živá kniha, ve které hledáme sílu do života, hledáme v ní ujištění o Boží existenci a o jeho milosrdenství. Nacházíme zde ujištění o tom, že tu nejsme sami a že je vždy se na koho obrátit, i když se cítíme mezi lidmi naprosto sami. Nacházíme zde inspiraci ke smyslu života. Můžeme se nad ní zamýšlet a nechat se jí vést. Ke každému slovu Bible promlouvají jinak, a přesto jsou nosné pro každého z nás. Nacházíme v ní odpovědi na naše otázky týkající se nejen hledání, ale i vztahů mezi lidmi. Úmyslně používám slovo „nacházíme“, neboť Bible je Boží odpovědí na naše lidské hledání.

Přestože již nejsme takoví písmáci jako naši evangeličtí předkové, Bible zůstává stále součástí našeho života. Otevíráme ji někdy častěji, jindy zase méně, ale přesto je pro nás něčím neodmyslitelným. Je pro nás nadějí a jistotou. Je pro nás navigací v životě. Je odpovědí na mnoho otázek. A proto ji mějme stále na blízku, abychom kdykoliv mohli čerpat sílu do života.

Miki Erdinger, student, místopředseda YMCA v ČR

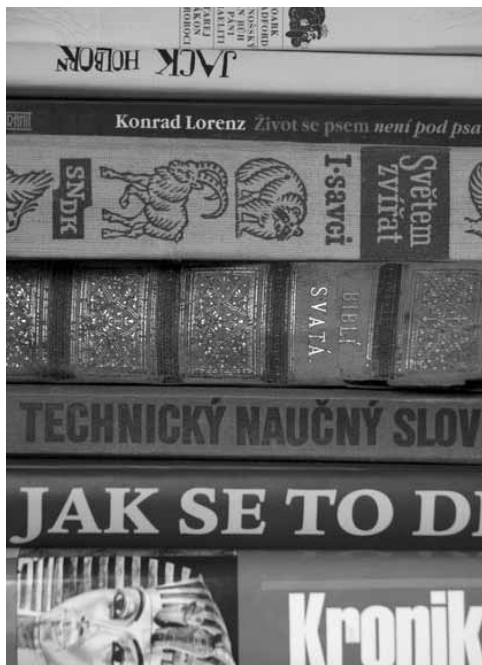
Nebýt možnosti fixovat ústně předávanou látku, nevznikla by velká dlouho trvající náboženství. Židovství, křesťanství a Islám jsou se svými víceméně svátostnými knihami světová. Indiáni Amerik, národy Oceánie, ani tlupy arktických krajín neudrželi své bohy živé déle než několik generací a jinde než kousek za humny.

Porovnáme bibli a Korán, dvě knihy, které jsou jen o něco mladší než jednota vyznavačů, kteří si po staletí zpřítomňují jejich látku. Velké K není náhoda a pokazuje na analogii mezi panenským počtetím Ježíše v křesťanské tradici a „vtělením“ Koránu v tradici islámské. Slovo se stalo tělem/knihou. V obou případech bylo slovo vsazeno do čistého: čisté panny, negramotného Muhammada. Kolem roku 656 po Kristu došlo ke konečné redakci sbírky Muhammadových výroků, sepsaných ve veršované próze bez rytmu.

Mluvit o tom, že bible a Korán vycházejí ze stejné tradice, je problematické. Původně považoval Muhammad obdržené učení za totožné s židokřesťanským a očekával, že bude přijat za proroka těžké linie. K tomu nedošlo, a jelikož nemohl popřít rozdíly, které existovaly mezi učením jeho a učením SZ i NZ, dospěl k závěru, že se obě předchozí tradice odchýlily od původního Abrahamova učení. Židé svým „nacionalismem“, křesťané zbožštěním Ježíše.

Postavy Koránu se nápadně kryjí s biblickými. Muhammad je pravděpodobně znal z ústně tradovaných mimokanonických tradic. Nachází se tam např. příběh z Petrova evangelia o tom, jak Ježíš vyrábí ptáčky z hlíny a oživuje je. Postava panny Marie je v Koránu totožná s Miriam, sestrou Mojžíšovou. Korán také obsahuje jak kultické předpisy — jí-

delní zákony (vepřové a psí je prašivé), povinnost modlitby, almužny, půstu, vykonání pouti do Mekky — tak etické normy včetně jakési obdoby desatera. Hlavní zásady jsou: nepřidružovat nikoho k Bohu, ctít rodiče, být laskavý k rodině a příbuzným, nezabíjet děti

(dcery) z obavy před zchudnutím, nedopouštět se cizoložství, nezabíjet neoprávněně, dávat správné míry a váhy... stejně jako v bibli jde o varování před neuhdy doby.

Podobně jako v bibli i v Koránu najdeme verše ostře laděné proti jinověrcům. Zmíňme ilustrační: Zabíjejte je všude, kde je dostihnete, a vyžeňte je z míst, odkud oni vyhnali vás, vždyť svádění od víry je horší než zabítí (súra 2, 191). Podle užšího kontextu jsou objekty příkazu židé a křesťané, v celku Koránu je však postoj vůči nim ambivalentní. Židé a křesťané věrni své víře jsou podle žité islámské tradice spravedliví. •

CO JE BIBLE?

Petr Forman, 40 let
(loutkař, herec)

Vztah k Bohu se ve mně vytváří (asi jako u více lidí) přes osobní pocity, prožitky, zážitky. Řekneme přes jakési „doteky“. Bible ho neovlivnila a ani si v ní nečtu. Přitom ji nepovažuji za pouhou knížku strčenou v šuplíku stolku hotelového pokoje. To mi totiž nějak vadí. Na to k ní mám příliš velkou úctu, než abych ji takovýmto podbízivým způsobem „protěžoval“, a tak nepřímou zrazoval její sílu a výjimečnost.

Martin Fendrych, 48 let
(komentátor
časopisu Týden)

Něco se se mnou děje, něco prožívám, plavu v tom. Otevřu Bibli a najednou čtu text, který o mé situaci ví, zná ji, zná mě... Můžu po ní sáhnout kdykoli, čeká na mě.

Jaroslav Hynek, 34 let
(YMCA v ČR)

Bible je Boží Slovo. To je pro mě jako křesťana, určující při hledání odpovědi na otázky: Kdo a jaký je Bůh, svět, já.

Pavel Klinecký, 50 let
(evangelický farář, člen
Synodní rady)

„Bible je kniha vyznání víry. Není to učebnice morálky, náboženství, historie nebo biologie. Je kotvou, která drží loď života dostatečně při zemi a přiměřeně při Bohu. Není automaticky slovem Božím, ale občas se urodí, že se Slovem Božím stane. Pak se dějou věci.“

Jan Balík, 39 let
(kněz, ředitel Sekce
pro mládež ČBK)

Setkání s Ježíšem, který přináší do života světlo a nové pohledy. Často mě známá věta osloví zcela nově. Bible je pro mne zdrojem modlitby a slovem, které osvobozuje od nejrůznějších strachů a nejistot, a tak posiluje víru.

Radim Žárský, 32 let
(seniorátní farář pro
děti a mládež)

Boží mišmaš, včetně deuterokanonických knih! Je to: tu kuchařka, sborník milostné poezie, zpěvník, detektivka, thriller jen pro silné povahy, katastrofické sci-fi, sbírka kázání, životopisů, letopisů a životní moudrosti. Know-how života, Eintopf Božího SLOVA, kterým můžeme být denně živě oSLOVENI.

Jean Calvin, 1509-1564
(reformátor ve Švýcarsku, právník, teolog)

„Má-li nás zasáhnout paprsek pravého náboženství, musíme začít u nebeského učení. Nikdo totiž nedojde ani k nejmenšímu pochopení pravého a spásného učení, pokud se předtím nestane žákem Písma. Zde leží pramen pravého poznání: pokud v bázni přijmeme to, co zde Bůh o sobě chtěl dosvědčit. Neboť nejen pravá a dokonalá víra, nýbrž veškeré pravé poznání Boha se rodí z poslušnosti.“ (Institute I,6,2)

Jarda Svoboda, 38 let
(kapelník Trabandu)

Návod k použití (světa, života, sebe sama).

Bible je knížka, nad kterou je dobré se jednou za čas zastavit a to nejen s ostatními v kostele, ale třeba i sám doma. **Rebeka, 14 let, Praha** • Zpráva o Bohu a jeho spojení s naším světem. **Pavel, 21 let, Teplice** • Bible je pro mě (kromě jiného) zdrojem jistoty, že je Bůh se mnou i v situacích, kdy to tak vůbec nevypadá, záchrannou kotvou, když se řítím ze srázu a překvapivým oslovením, i ve chvílích, kdy vůbec neposlouchám. **Jára, 29 let, Prosetín** • Pro mě je to nevyčerpatelný zdroj myšlenek, které mě nutí přemýšlet o životě a přemítat o správnosti mého chování. Možná z respektu či strachu se k ní neobracím pravidelně. **Anna, 15 let, Praha** • No přece kniha knih! Už tolik staletí se k ní píší komentáře... Jak je možné, že k ní pořád ještě někdo má co dodat? Vždyť se přece musí ti lidi už opakovat! Jak to, že tak provokuje? **Marie, 54 let, Čerčany** • Zdroj mé víry. Pomůcka pro pochopení mého snažení na tomto světě. A samozřejmě velká kniha na poličce v pokoji. **Mirek, 21 let, Lysá nad Labem** • Bible je fakt divná. Někdy nudná jak ústava EU, někdy dobrá detektivka, nikdy nevíš. A navíc se ti může stát, že se tam dočteš něco, co tě změní, třeba na celý život. **Michal, 24 let, Praha** •

Otázka příště: „Jakou roli hraje obraz ve vašem životě?“ Odpovědi pošlete na adresu bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 20. 3. 2005.

Z
CHMELÍKOVA
SLOVNÍKU
NAUČNÉHO

Bible — **1** ^(zkr=) blízkovýchodní informační biografie lidské existence **2** Pojem bibliologické typologie označující rozsáhlé moralizující, pavědecky-nomotetické a idealisticky-normativní dílo, vyznačující se heterogeností témat, mnohostí časů, prostorů a dějů, autorskou anonymitou, singularitou iniciací a pluralitou konsekvencí.

(Prof. *EmDr Emanuel Chmelík PhD.; Chmelíkův slovník naučný; Chmelíkův ústav; Bohnice 2004*)

BIBLÍ JE SPOUSTA

Štefan Švec, šéfredaktor www.dobraadresa.cz

Popravdě řečeno, nemám pocit, že by Bible byla jedna. Je jich spousta. Líbí se mi, jak čte Bibli Harold Bloom, který říká, že Jahvista byl největší ironik celé historie literatury (a možná dokonce ironička, žena). Líbí se mi kabalisté, kteří věří, že v tóře je řešení všech tajemství minulosti i budoucnosti. Líbí se mi Zenon Kosidowski, který čte Bibli jako historický dokument. Líbí se mi lidé, kteří v ní nacházejí víru a odpovědi na své nejhlubší osobní otázky, protože nepochybuji, že v ní jsou.

A líbí se mi i většina toho, co Bible inspirovala. Mám rád muzikál Jesus Christ Superstar, hltal jsem všechny možné apokryfy a smál se u Života Briana. Těším se obrazy a hudbu Biblí inspirovanou, objevy svitků v Kumránu i výzkumy toho,

kdy která vlasatice proletěla nad Betlémem. Okouzluje mě důmysl kázání.

Kromě toho mám (jako jiní) řadu Biblí osobních. Bibli, kterou mi v příbramské nemocnici dávala číst moc hezká svědkyně Jehovova, když nám bylo dvanáct. Gymnaziální Bibli, do které jsem si barevně zatrhával všechno, co se mi zdálo absurdní a nelogické, abych si připadal jako cool obrazoborec se Szandorem LaVeyem v podpaží. Dnešní Bibli, ve které mě těší Mojžiš a Evangelia, krotím hlavou nad Pavlovými dopisy a těším se na Žalmy a Zjevení sv. Jana. Bible je pro mě jedna z nejživějších knih, které znám, možná i proto, že ji čtu už tak dlouho a pořád nejsem u konce. A vůbec přitom nevdám, že není živá jediná. •

CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ

Vojtěch Veselý

BRATRY,
SESTRY
POTKÁVÁM...

Skupina reformě smýšlejících římskokatolických duchovních vedená Karlem Farským neuspěla u oficiálních míst své církve s návrhy na reformu. Byly formulovány a zamítnuty požadavky na bohoslužbu v národním jazyce, zdobrovolnění celibátu, demokratizaci církevní správy... V nadšení nově vzniklého státu se tak rodí Církev československá (od roku 1971 Církev československá husitská). Akci neslo asi 40 kněží a během krátké doby takzvaného přestupového hnutí je následoval téměř milion věřících. V současnosti se 170 000 členů schází v 352 náboženských obcích.

Činžovní dům na pražském Vyšehradě skrývá ve svém prvním patře vyřátou modlitebnu. Snaha o nenápadnost nás

ka přerušila dialog se shromážděním a poradila nám nalístovat si poslední stránky zpěvníku. Při farářčině partu hrály varhany tlumeně a pro pasáže sboru spustily mohutně, tak mohutně, že přehlušily shromáždění. A nám dodaly na jistotě při společném zpěvu neznámých melodií.

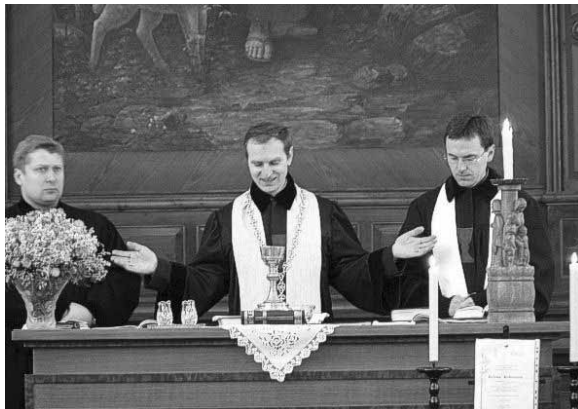
Linie bohoslužeb byla přísně christologická. Od úvodního vyznání vin a modlitby přes zvěstování — kázání — k obětování, chvalo zpěvům a přijímání. Na závěr požehnání. Z liturgie i kázání se daly snadno vyčíst důrazy na sjednocení církve s Pánem a upozornění na hranici, která se může línout mezi věřícími a křesťany, kteří si termín věřící rezervují výlučně pro sebe. Kázání trvalo snad tři čtvrtě hodiny

poslala do zadní lavice, ale paní farářka dobře zná své ovečky, takže nás těsně před devátou doběhla pozdravit. Když se pak objevila znovu, tak v černém taláru s rudým vyšitým kalichem na hrudi a bílou štólou kolem krku. Po pozdravu zazněl zpěv první ze slok Zinzendorfovy „Srdce k srdci spějte spolu“ (480), samozřejmě ze zpěvníku Církve československé husitské. Jak rodná atmosféra vespolek vládla, vyšlo najevo, když jsme tápali pohledy při první liturgické výměně. Tehdy farář-

a farářce se je podařilo udržet vzácně konzistentní. Obsah řeči organicky vyplnil pomyslný prostor mezi pěti biblickými texty, které během bohoslužeb zazněly. Téma soli a světla projev uváděly a závěry týměž tématem inspirované v nás rezonovaly, ještě když jsme bohoslužebný činžák opouštěli. Čechoslováci mají k evangelíkům blízko. Ukázalo se tak, když se kazatelka odvolávala na slova novozákonníka Petra Pokorného a novodobého mučedníka Dietricha Bonhoeffera.

Večeře Páně je jedna ze sedmi svátostí. Pojetí je odlišné od římskokatolického, nicméně i ve sborech ČČSH je zvykem vysluhovat ji každý týden. Ekumenický potenciál se projevuje v tom, že se podává i nečlenům církve. Nezkoumá

se způsobilost přistupujících ke svátosti, prostě se jejich účast nechává na vlastním zvážení a odpovědnosti. Takže i my jsme se účastnili. Všech jedenáct přítomných nás vytvořilo kruh coby společenství stolu Páně, abychom si připomněli Kristovu oběť přijetím hostie ponořené ve víně. Před přijetím a po přijetí živlů je zvykem se křížovat. Požehnání jsme obdrželi držíce se společně za ruce, kterými jsme si před návratem do lavic potřásli. Tedy v ten nejsprávnější moment — při vysluhování večeře Páně — se hmatatelně ukázala ona kýžená jednota v Kristu.

Modlitbu Páně jsme zpívali ještě před Jeho Večeří, takže teď už jen závěrečná píseň a jsme zváni do prostorné kanceláře ke kávě a čaji. Kolem konferenčního stolu nás sedí devět a místo rozhovoru s rutinním účastníkem bohoslužeb přinášíme jakousi mozaiku sestavenou z útržků, které během besedy zazněly. Kvůli omezenému rozsahu článku se jedná o citace vytržené z kontextu. Vyberáme slova, která ve zkratce přibližují církev a její sbor.

- Sjíždíme se sem z celé Prahy. Aspoň mně stojí za to jet do tohoto společen-

ství přes celé město.

- V naší církvi důraz na pravidelnou účast na nedělních bohoslužbách chyběl. Hodně se zde dává prostor dobrovolnosti, takže je snadné dát přednost jiným aktivitám, zvláště ve městech, kde je nabídka široká.

- Někdy převládá povinnost k jiným lidem. Když na chatě o víkendu neshrabu listů, sousedé si stěžují že to k nim lítá.

- My, ať jsme na chatě nebo v lázních, do kostela prostě jdeme. Když ne k našim, tak většinou k evangelíkům.

- Římskokatolická církev se v mnohém reformovala. Nikoli však

v tom zásadním. Co se naší pozice týče, snad jen bohoslužbou v národním jazyce. Co nás stále odděluje, je pojetí církevního úřadu, pojetí večeře Páně a porozumění Kristovu dílu. Ano, apoštolskou poslušnost uznáváme, ale neprojevuje se v moci úřadu, nýbrž ve službě.

- Církev by se neměla skládat na jedné straně z představitelů, kteří ví, na druhé z těch, kteří jsou na nich závislí. To není pravá církev a z této struktury členství v církvi nelze odvozovat.

- Máme závaznou strukturu liturgie s proměnlivými částmi, tedy s aktualizovaným obsahem. Jednotná liturgie slouží k tomu, abychom si společně uvědomili, co ze svědectví Ježíše Krista na nás dopadá, a to plnili. Bráníme tomu, aby se každonedělní liturgie stala formulářem. Člověk ji má prožívat.

- Duch Kristův? Hraje důležitou roli. V našem vyznavačském dokumentu „Základy víry“ o něm je řeč. Duch Kristův, o to se máme snažit, aby „pronikl současné snažení mravní i poznání vědecké“.

- Jde o výraz toho, že kvality víry nemáme pouze pro sebe, ale že mají proniknout do celku života. Otázkou samozřejmě zůstává: děláme to?

Proč se scházet na mládež? Co třeba kvůli přípravě bohoslužeb. Špiřilovská mládež už několik let připravuje tradiční netradiční podvečerní bohoslužby na zelený čtvrtek. Farář a sbor dali mládeži důvěru a mládež připravuje bohoslužby podle svého. Není ničím svazována, snad kromě zelenočtvrteční tematiky (Jan 13 – 18 kapitola). A tak někdy jsou zelenočtvrteční bohoslužby více meditační, jindy je součástí bohoslužeb umývání nohou (resp. rukou), Večeře Páně, nebo jsou bohoslužby vedeny staro-

zákonní zvěstí, jako připomínka vyvedení z Egypta. Příprava bohoslužeb (a nemusí být zrovna zelenočtvrteční) dokáže mládež zmobilizovat a stmelit. Na několika pravidelných setkáních se musí mnohé domluvit – na co bude kladen důraz, jestli bohoslužby budou nějak netradiční, jaký bude pořádek bohoslužeb, jaká bude úprava interiéru, začátek, uvítání, písně, jaké se budou číst texty a kdy, jestli bude výklad a jaký, Večeře Páně a jak se bude vysluhovat,...+ rozdělení úkolů. Vše musí ladit a zapadat do sebe. A právě předkládané argumenty při mnohdy nekonečných diskusích nad podobou bohoslužeb (na co bude kladen důraz; co je ústřední zvěstí) nabízejí nové pohledy na snad už notoricky známé biblické pasáže. Mládež má náplň, směřuje k určitému cíli a přitom stále pracuje s biblí. Lidé se učí naslouchat jeden druhému, přemýšlet nad textem, argumentovat a přijímat zodpovědnosti. Mládež má program. •

MOJE OBLÍBENÁ BIBLICKÁ PASÁŽ

LÍNÝ HONZA A MRAVENEC

Zajímavý text ze Starého zákona mi utkvěl v paměti díky tátovi. Pocházím z Holandska, kde je zvykem, že věřící chodí do křesťanských škol. Tatínek se v takové škole pravidelně musel učit nazpaměť žalmy a texty z Bible. Jednou přišla řada na Přísloví 6,6: „Jdi k mravenci, lenochu, shlédni cesty jeho, a nauď moudrosti“. Jako desetiletý kluk to před učitelem a celou třídou trochu popletl: „Jdi k lenochu, mravenci...“ - a všichni vybuchli smíchy. Kalvinistický pracovní etos, který vychází mimo jiné z tohoto textu, je ve mně hluboce zakořeněný.

První roky na mateřské dovolené jsem s tím docela zápasila. Nevlákám se tak trochu, když jsem pořád doma a do opravdové práce nechodím? Ale se dvěma malými kluky se k nějakému lenošení vlastně ani moc nedostávám. A tak si zase ráda a bez výčitek svědomí vzpomínám na tátovu příhodu s mravencem. Na textu se mi líbí, jak se do jinak vážných přísloví vkrádá humor. Zkuste si tu scénku v duchu představit: líný Honza se zvedne a jde se na toho mravence podívat. Tak mrňavé zvířátko, ale pořád v pohybu. Klidně by se z toho dalo udělat pěkný večerníček, poučný nejen pro děti. •

Líza Fikejsová
na mateřské
dovolené

BÁJEČNEJ BÁL PO TŘINÁCTÉ

Na letošním 13. Báječném bále ve stylu 20. a 30. let 20. století se 7. 1. 2005 sešlo 307 mladých lidí, aby si užili nevídaně pestrý program (hlavně několik pikantních hudebních čísel), zatančili si, pobavili se, předvedli se. Zaplacením 120 korun za lístek tak každý z nich přispěl na výsledný výtežek ve výši 18 517,50 Kč, který byl předán středisku Diakonie v Klimentské ulici (centrum pomáhající nevidomým). Vlastně ani nevím, proč mi tenhle Bál přišel nejlepší ze všech posledních sedmi, které jsem zažil. Snad vstoupíme příští rok opět do bystré řeky.

-st-

Milá Eliško!

Málem jsem zapomněl, že jsem se do Markétky zamiloval v zimě. Protože ve mně tehdy probudila už dlouho spícího kluka, když jsme se v noci koulovali na sjezdovce nad Pecí. Sníh mi tenkrát umyl vážnou masku.

Už mě zase začíná přepadat pocit, že moc rychle stárnu. Necítíš se taky někdy tak? Když člověk otevře zapomenutou starou krabici s deset let starými poklady... Stěhování do menšího tomu taky pomáhá, hodně vzpomínek se musí povyhazovat. Přes den závidím dětem na školním dvoře, že se mohou koulovat. Když jsem se o tom nešetrně zmínil před kolegyní, dívala se na mne dost divně.

Dneska se mi ten večer kdysi na horách zase připomněl, zrovna včas. Markétka si přivezla od rodičů staré sánky (ne z dětství, někde nalezené), znova je vypletla a byli jsme sánkovat. Sami dva, nikde nikdo. A nádherně jsme si to užili. Pak jsem ji tahal po cestě k řece sem a tam, a pěkně rychle. Skončilo to, když jsme se chtěli svést z kopečka oba najednou — prasklé sáně a bolavé koleno. Nádhera.

Suma sumárum, vypadá to, že jsem se oženil, abych alespoň jednou za čas mohl dělat klukoviny, než se z těch samých věcí stanou „hlouposti“ a „maléry“ — to už budu starej chlap. Nebo mi nemá vadit, že stárnu? Tobě to vadí?

Přeju rychlý konec zimy!
Měj se krásně, **Šimon**

SMS RECENZE

MUZIKA

HILLIARD ENSEMBLE:
PEROTIN. Hudba stredoveke rane vicehla-se skoly Notre Damme, jako z jineho sveta. ElaEst

NapisteLangerove-
NecoPoradneho! Preko-
nalJsemOdporKsupers-
tarAposlechJsemSiC-
DAnetyLAngerove. Hlas
i stylMaFaktDobry, ale-
TextyJsouOtresne! Snad-
SeJiUjmeNekdoDobry!
DaT

KNIHA

Objevila jsem ro-
man Mefisto od K.Man-
na.Vrati vas do Ne-
mecka 30.let.Nacis-
mus,demokracie,komu-
nismus...No co,divadlo
prece potrebuje kazdy
rezim,ne? ASi

NEZNY HUMOR V DRS-
NYCH,LEC ZCELA RE-
ALNYCH SITUACICH.PO-
VIDKY+"VYZNANI
LASKY"CH.DICKENSO-
VI.JOHN IRWING,POKUS
O ZACHRANU CUNAKA
SNEEDA.ODEON. MaM

FILM

Paralovi Milenci
a vrazi:pribeh z pro-
stredi komunistickeho
stereotypu,udavacst-
vi,touze manipulovat,
vlastnit,okorenenno
sexem.Zajimave!Kvali-
ta(reziserska a herec-
ka)pokulhava. MiF

Dny evropskeho filmu:
,Dal nez mesic'-malou
Caro trapí, jak muze
Buh dopustit pristani
Apolla 11 na mesici-
-lide skoro v Bozi za-
hrade!,vyborny holand-
sky film,m+m

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné
můžete zaslat na tel. číslo 775062896

Milý Šimone,

ve Tvém minulém dopise ses mě ptal, zda mi rovněž vadí, že stárnu. Ale odpusť, já nestárnu. Zraju. V tom je rozdíl. Zraju jako jablka, víno a sýry. Stávám se lepší. A navíc si připadám ještě hrozně mladá. Možná by ses na to stárnutí mohl zeptat Karla. Třeba muži své stárnutí prožívají jinak než ženy.

Teď mě napadá: Jeden náš kamarád, je mu 36 let, se nedávno prořekl, že má slečnu. Když jsem mu řekla, že mám radost, odvětil, ať se moc neraduju, protože to stejně nebude mít dlouhé trvání. Ptala jsem se ho, z čeho tak usuzuje, a on na to, ať se raději ani neptám, kolik je té slečně let. Vyděsil mě, neboť mě napadlo, že slečně dosud nebylo patnáct a že se tedy příští naše návštěva bude odehrávat v base.

V tomto kontextu mne tedy naopak nesmírně potěšilo, když nakonec prozradil, že slečně je osmnáct.

„No a co má být?“, já na to.

„Co? Mohl bych být její otec!“, na to on.

„Ale vždyť to je jedno, kolik je jí.

Hlavní věc, že si jako její otec nepřipadáš!

Nebo jo?“

„To ne, znáš mě, já jsem takové věčné dítě!“

A v tom to vězí. Pocit, že je člověk starý, má někdy každý, bez ohledu na to, zda mu je dvacet či šedesát.

Daní za naše vzpomínky, které někdy bolí a někdy naopak hladí, je připomínka toho, kolik času od jejich přítomnosti uplynulo. Ale kým v daném okamžiku člověk je, na věku nezáleží.

V téměř okamžiku může být náš přítel své mladičké slečně otcem, dítětem či milencem. Záleží jen na nich, co si zvolí...

Eliška

SOUTĚŽ

PŘÍBĚH DRUHÝ

Luboš Kratochvíl

Její pestrý život nezačal zrovna jednoduše. Velký alchymista smíchal v rozžhavené peci ocel se slitinou mědi a zinku v poměru 750:250 a ještě za tepla z růžolící hmoty vysekal desítky třináctihranů. Ona, stejně jako ostatní, vážila při tomhle porodu 8,43 gramu a to už jí zůstalo na celý život. Občas sice nějakou desetinku gramu nabrala, ale byla to špína, nic energeticky hodnotného. Ještě do ní natlačili našťavaného krále zvířat a taky chlapa na koni co startoval s dvacítkou i s transparentem, aby to pro nás vyhrál. A když zchladla, šla do světa. Týden ležela v posvátném tichu v temné komoře jen s malou škvírou na vzduch a světlo ve stropě. Pak ji

vyzvedli, zabalili do papírku a odnesli. Když se dostala znovu ven, moc světla si zase neužila. Pokud teda nepočítám týden v létě, co ji ten pán nechal ležet v rozpáleném autě na parkovišti. Pak ji se syknutím, že to páli, vzal a vsadil do škvíry. Zachrastilo to a z jiné škvíry vypadl papírek. Ten pán asi něco vyhrál, protože měl z papírku radost. A ona - zase týden ve tmě. Pak se otevřely dveře a s řinčením se s ostatními ocitla v pytlí. Kolikrát se to ještě bude opakovat?

Uhádlí jste, kdo jsem? Napište na adresu redakce do 20. března 2005. Vylosovaný výherce dostane dárek. •

CHCI BÝT ROCKOVOU HVĚZDOU

Miriam Junová

hovoří s Radimem Žárským, seniorátním farářem pro děti a mládež

Jaké je Tvé zaměstnání? Co je vlastně náplní Tvé práce? V čem vidíš rozdíl mezi „klasickou farářskou prací“ a „prací faráře pro mládež“?

Pracuji jako seniorátní farář pro děti a mládež a jako školní kaplan na Evangelické akademii v Náchodě. Navíc ještě administruji v současnosti neobsazený sbor ve Vrchlabí. To vše spolu s dalšími menšími úkoly naprosto vyplňuje můj pracovní týden.

Těch rozdílů mezi mojí prací a prací kolegů na sborech je samozřejmě strašně moc. Možná bude lépe hledět na společné úkoly než jednotlivé rozdíly. Svůj úkol vidím ve zprostředkování a spolužití Evangelia s mladými, srozumitelném sdílení slova Božího ústně i prakticky (skutky). Dále v tmelení řad mládeže (aby do té „naší bárky“ tolik neteklo), v podchycování, v dodávání sebevědomí mladým, ve sdílení zodpovědnosti za církev s mladými a v důrazu na jejich osobnostní růst. Farař, ať už je určen pro mládež či k práci na sboru, by měl být schopen svým ovečkám pomáhat při orientaci v klíčových otázkách života. Moje práce je jiná v tom, že si možná užiju méně stereotypů a úřednickiny, práci na širším poli. To však zase vede k rozlitanosti.

Čím jsi se živil předtím? Jak jsi se k této práci dostal?

Po studiích na ETF jsem 2 a půl roku pracoval na ústředí YMCA v ČR jako sekretář pro TenSing. Po práci pro Ymku a před nastoupením na vikariát jsem si ještě zkusil práci sociálního pracovníka

v Naději a posléze vedení Domu na půli cesty téže organizace v Praze. Obojí pro mě představovalo zdroj skvělých zkušeností, z nichž čerpám dodnes. Jsem Pánu Bohu ohromně vděčný za všechny lidi, které jsem při tom potkal. Považuji to za naprosto „řízené“. Sám bych si to nezorganizoval lépe. A nemůžu ještě nezmínit roční vikariát, který předcházel mému nástupu na místo faráře pro mládež! Tady rovněž platí to, co jsem napsal o pár řádků výše.

Chtěl jsi být už od malička farářem nebo jsi měl jiné plány? Jaké?

V životě jsem chtěl být kovářem, rockovou hvězdou (to chci dodnes). Určitě jsem chtěl být taky astrologem a egyptologem. Na faráře jsem si nicméně hrál už jako malý kluk, tak to jsem jím chtěl taky určitě být. Když jsem však ve svých necelých 18 letech doma prezentoval touhu studovat teologii, tak mi to rodiče napřed rozmlouvali. (V roce 1989 se totiž už samo rozhodnutí pro studium teologie bralo jako rozhodnutí pro budoucí farářskou práci). Oni moji rodiče vůbec plnili v mém životě funkci „advocata diaboli“ (dávlova advokáta) v dobrém smyslu. Rozmlouvali mi teologii, pak práci v Ymce a další věci... Nechci, aby to znělo přehnaně sebevědomě, ale připadá mi, že jsem se v zásadních životních rozhodnutích zatím vždycky docela trefil... Radím všem mladým, aby při realizaci svých plánů kombinovali víru s vlastním rozumem. Rodičům vzkazuji, aby mladým říkali, co si myslí a cítí, ale aby je nechali plánovat bez tlaků, prudů a citového vydírání...

Co Ti připadá nejtěžší a naopak nejléčí?

Při mé práci mi přeci jen připadá nejtěžší přejít od řečí k činům! Taky dělat věci, které jsou potřeba, ale nejsou moc zajímavé. Nejlehčí naopak řečnit a plánovat, co by se mělo. To mi jde dobře.

Z čeho (při Tvé práci) máš největší radost?

Když něco začnu, nebo jsem u toho od začátku, a pak přijde někdo další a dělá to rád a líp než já (my). Už jsem to, díky Bohu, několikrát zažil. Taky mám radost, když lidem ve tvářích můžu číst otázku:

„Co můžeme?“ Ne znuděné: „Co zas musíme...?“ Ať už v seniorátu (SOM) či v Náchodě (Evangelická akademie; TenSing) se snažím spoluvytvářet týmy mladých, kteří společně něco podnikají. Největší radost mám, když je to baví a jedou. Snažím se nesoudit drobné nedostatky jejich práce. Z těchto mladých mám ze všech největší radost! Jsou skvělí!

Čemu by ses chtěl nejvíce věnovat?

Asi to bude znít překvapivě, ale připadá mi, že spíše než na svou práci bych se v současnosti měl soustředit na rodinu a na sebe. Myslím, že rodina mojí práci docela trpí a navíc i všechny mé vedlejší zájmy se trestuhodně zaobírají nějakým způsobem prací s mládeží. Jeden známý pracující ve školství se ve svém volnu věnuje včelařině a ovcím. To jej pravidelně nutně dostane úplně jinam, než kde se jinak denně pohybuje. Ovce musí dostat každý den seno. Včely nechodí pozdě do

práce, neprudí, netváří se znuděně a otráveně, nemusíte je honit opilovat... Napadá mě, že bych se měl pustit do něčeho podobného; alespoň zařídit si nahrávací studio či konečně rozjet kapelu. Nebo postavit kovárnu a tam kout železo, dokud je žhavé... Myslím, že by se to pozitivně odrazilo i na mém pracovním výkonu na poli práce s mládeží.

Pamatuji si tě jako aktivního člena YM-CY, byl jsi členem ještě jiných „spolků“? Nebo ještě k některým patříš? V čem si myslíš, že byly přínosné, co Tě na nich bavilo?

Jsem v pár dalších spolcích, ale hlavně jsem ymkař a jako ymkař doufám i umřu. Snažím se vůbec dělat v naší církvi osvětlu v tom smyslu, že na základech a ideách celosvětového hnutí YMCA (Křesťanské sdružení mladých lidí) vznikla v gruntu i myšlenka našeho evangelického mládežnického sdružení v církvi. Naše sdružení mládeže byla vždy napojena na Světovou alianci YMCA nejméně do 2. světové války. Nechápu, proč mezi některými více či méně vlivnými členy naší církve vznikla v průběhu 90. let k Ymce evidentní averze. Já jsem se od svých 18 let cítil v tom prostředí jako ryba ve vodě. Ymka pro mě představovala - vedle osobní formace - také zdroj nových nápadů (know-how) TenSing, kurzy pro vedoucí, zajímavé duchovní programy, akční tábory pro mládež, mezinárodní kontakty. Navíc v Ymce protestanti+katolíci dělají něco společně s lidmi mimo církev nebo pro ně. To v církvi zažijete pravidelně těžko. Doporučuji! Ta zkušenost dává nadhled, který se z domácího „evangelického“ kavalce nezískáte. Jinak prakticky jsem členem YMCA DAP (Důvěra, Alternativa, Prostor), což je sdružení, které se soustřeďuje na podporu programu TenSing a vůbec podporu moderní křesťanské práce s mládeží. A právě moderní křesťanská práce s mládeží je přece to, o co mi jde i v mé práci faráře pro mládež. •

III. — MILOŠ URBAN — „TRILOGIE“ Benjamin Skála

MLADÁ
ČESKÁ
PRÓZA

Bylo překrásné jítro na začátku listopadu. Tak začíná snad nejnámější kniha Miloše Urbana (narozen 1967), mezi čtenáři dnes už docela populárního autora, *Sedmikostelí* (1999). Urban se knihou tak trochu trefil do módní vlny románů s detektivní zápletkou čerpajících z minulosti, kterými se ale autoři snaží sdělit závažnější problémy, inspirované Ekovým Jménem růže (např. Dan Brown: *Sífra Mistra Leonarda*), což nepopírá a v *Sedmikostelí* lze nalézt různé odkazy na inspirační zdroje. Hned první věta románu se jen mírně liší od první věty *Jména růže*. Odehrává se v Praze na Novém Městě, převážně v prostoru vyznačeném šesti gotickými kostely (Karlovy, Emauzy, Apolinář, Kateřina, Štěpán a Panna Marie Na slupi) a již zbořené kaple Božího těla na Karlově náměstí. Kostely se stávají dějištěm hrůzných vražd a hlavní postava románu, neúspěšný historik a policista-pochůzkář Květoslav Švach, začíná pátrat po vražích a seznamuje se s Matyášem Gmündem, který má v plánu vrátit architektonicky zničenou Prahu do „ideální“ doby Karla IV. Gmünd je nadšeným milovníkem 14. století a naprosto neuznává nic, co přišlo po něm. V jeho rozmluvách se Švachem o pražských stavbách můžeme najít podnětné myšlenky. Většinu záhad příběhu sice odhalíme dříve než hlavní postava, to ale příliš nevadí a závěrečný epilog překvapí snad každého čtenáře.

Dva roky po *Sedmikostelí* vydal Miloš Urban knihu *Hastrman* s podtitulem *Zelený román*. Titulní postava řeší podobný problém jako Matyáš Gmünd, nejde ale ovšem o záchranu pražské architektury, ale o horu Vlhošť na Českolipsku, které hrozí zánik kvůli těžbě. Postava Hastrmana je velice zajímavá. Jde o vodní příšeru, mezi lidmi však vystupuje jako člověk, dokonce šlechtic a majitel panství kolem Holanských rybníků. Bojí se jedině pohanského bůžka Odradka a občas se jeho lidská postava střetává

s hastrmanovskou, z čehož vyplývají schizofrenické stavy. Román je rozdělen do dvou částí. V první sledujeme Hastrmanovo počínání zhruba v půli 19. století, kdy se po letech vrací do svého rodného kraje a zamiluje se do zvláštní vesničanky Kateřiny. Druhý díl nás nepřipravené vrhá přímo doprostřed dravého kapitalismu konce 20. století, kdy je Vlhošť již částečně odtěžena. Hastrman se vrací, aby zachránil svůj kraj... Za svůj možná nejlepší román získal Urban cenu Magnesia Litera za nejlepší prozaické dílo roku.

Stejný formát a podobné téma obou knih svědčí o jejich přízvěnosti. Sám autor o nich mluví jako o dvojčatech. Po vydání *Stínu katedrály* v roce 2003, který „je variací *Sedmikostelí*“ bývají tyto romány vnímány jako volná trilogie a *Stín katedrály* se k dvojčatům připojuje jako „duch mrtvého sourozence“.

Stín katedrály se odehrává na Hradě. Román je vyprávěn střídavě Romanem Ropsem, který zpracovává podklady pro svou knihu o katedrále, a Klárou Brochovou, policistkou, která Ropse vyšetřuje kvůli podezření z vraždy. Styl jejich vyprávění je značně rozdílný, což knihu ozvláštňuje. Rops je nezdravě posedlý svou bývalou přítelkyní Sidonií, Klára Ropsem a ani ostatní postavy nejsou úplně normální — kněz Urban, sběratel Rut (narážka na jméno jeho dvorního grafika Pavla Růta, díky jehož práci má kniha fascinující grafickou úpravu), starožitník Unterwasser a evangelík Maler, jemuž je v příběhu přisouzena velmi negativní role.

Obecně si Miloš Urban libuje v hrátkách se čtenářem a popisu zvláštních vztahů mezi mužem a ženou. Všechny tři romány trilogie se vyznačují pokusem o návrat do idealizované doby. Letos nebo příští rok by měl vyjít *Santiniho jazyk*, román navazující na „trilogii“, jeho námět bude tentokrát snad barokní a podle názvu by se mohl částečně odehrávat na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou. •

příště:
MILOŠ
URBAN II.

Taky se ukázalo, že diákonovi ležej v žaludku maltézský rytíři. Roman u nich něko-ho potkal a pak to s nim šlo do háje. Nastala u něho fatální změna myšlení a cho-vání. „Fatální,“ tak to Urban řek a mně se to slovo líbilo. Komu se Roman svěřoval, chtěla jsem vědět. Měl dva zpovědníky, nejdřív jeho a potom Kalandru. A mámu? Fotra? Zavrtěl hlavou. Ani on není bez viny, zakejval sebou. Byl na něj moc přísněj a kluk se zakotal pod zem.

„Hodný a zlý policajt,“ zvednul Urban jeden koutek, „to jsme byli my dva s ot-cem Kalandrou. Mysleli jsme to dobře. Matka chtěla mít ze syna kněze. Byli jsme oba proti tomu.“

„Nic si z toho nedělejte,“ řekla jsem mu, poněvač vypadal fak naměkko, „mě zas v děcáku vychovávali husiti.“

Humor ho přešel. Řek, že proti evangelickejm denominacim nic nemá. Ale já jo, ubezpečila sem ho. On se ztuhle zved, tak sme toho pro ten den rači nechali.

Jen jsem vyšla z kapituly a přešla nádvoří k Jiřskému plácku, zahlídla jsem za kos-tem Ropse s tím stavitelem. Schovala jsem se za sloup. Stáli tam spolu, Roman v dlouhym kabátě a Ital v kožený zástěře až na zem, jak černovoký jezule a černo-vokej Josef.

F. má pracovní povolení a rejstřík jak zrcadlo. Prej se o něj v Evropě perou. Má slabost pro Prahu, tak je tady, potom ale potáhne dál i s fámulusama. Stěhovavej pták.

Ty dva nebylo skoro vidět skrz prach, co se tam zvedal, kameníci bušili majzlí-kama do šutru, jako by v něm hledali zlato. Stavitel držel stavební plány a Romanovi v nich něco ukazoval, pak dlouhym kružidlem zašermoval směrem ke mně, ale nezahlid mě. Pak ukázal někam ke střeše. Nato dlouho vejrali do věží.

Stín katedrály, str. 52-54

MODLITBA

Bože, proč dopouštíš tolik zla ve světě,

proč nezastavíš nesmyslné války, zoufalé vraždění?

Proč necháváš u moci ty, kteří ji zneužívají?

Proč necháváš vládnout ty, kteří jsou pro smích?

Mocný Bože, proč nezakročíš? Nebo nejsi mocný?

...

Bože, odpusť, že ti dáváme za vinu, co sami nevládáme,

že zíráme a čekáme zázrak tam, kde ty čekáš na nás.

Bože, děkujeme za radost ze života a sílu k životu.

Svou mocí zmocňuj nás k dobrému jednání i mluvení.

I PSYCHOLOGOVÉ JSOU JENOM LIDI

Rozhovor s **Noemí Junovou**

Tomáš Groll

ROZHOVORY
SE
STUDENTY
VYSOKÝCH
ŠKOL

Obvykle je to obráceně — psycholog se ptá a ten druhý odpovídá. Využil jsem příležitosti a ptal jsem se já psychologa, tedy psycholožky, přesněji, studentky 2. ročníku psychologie na PU v Olomouci Noemí Junové. A výsledek? Zdařilá rehabilitace psychologie jako oboru (má smysl to studovat) a studentů psychologie, jako samostatně a výkonně myslících potenciálních příslušníků vzdělanostní elity České republiky a ČCE (zaplať Pánbůh, že je máme).

Nejprve by si to chtělo ujasnit pojmy. Kdo je psychiatr a kdo psycholog?

Základní laický rozdíl tkívá v tom, že psychiatr řeší vážnější poruchy osobnosti než psycholog a na rozdíl od psychologa vám může předepsat prášky. Psychiatr je v podstatě lékař, zatímco psycholog je spíš takovým souputníkem na cestě. Je to dáno už místem studia. Na psychiatra se studuje medicína, tuším, že 5 let obecná a potom specializace. Na psychologa musíte vystudovat jednooborovou psychologii na filozofické fakultě, pak absolvovat spoustu praxí a atestací a výcviků. Teď mám na mysli klinickou psychologii. Ale existují i jiné schůdnější cesty, např. pedagogicko-psychologické poradny, personalistika a psychologie práce a managementu.

Proč ses rozhodla studovat psychologii?

Když jsem se chystala na přijímací zkoušky, měla jsem v rukávu vyčerpávající srdcerynou odpověď na tuhle otázku. (Připadala mi mnohem důležitější než znalosti z biologie, což se mi málem stalo osudným.)

Proč psychologie? Přijde mi užitečné zabývat se lidským chováním a jednáním, motivací, podhalovat skryté (a právě proto mnohdy problémové a zmatky působící!?) stránky lidské duše. Také si

myslím, že právě psychologie může najít v současném přeinformovaném a dezinformovaném světě uplatnění.

Psychologie je vysněným oborem mnoha mladých lidí. O tom také svědčí zájem o studium. Proč si myslíš, že je takový zájem?

Mám pocit, že jsme čím dál tím víc zahlceni vším možným (skoro nemožným). Informacemi, věcmi, hlukem, mluvíme o světelném znečištění. Rychle a zběsile. To je naše krédo. Možná si je ani neuvědomujeme, jsme jím jenom vláčeni. Je hodně těžké umět se na chvíli zastavit, nějak se v tom zorientovat, utřídit si vše, co do sebe necháme vstoupit, a držet nějaký směr, najít pevný bod. V tom mohou mít křesťané výhodu. Lidé mají také duchovní rozměr, který je ale pod návalem všeho toho materiálu odsouvaný na vedlejší kolej. A od ducha je už jen krůček k duši. A o té naše věda je, ne? Myslím, že současný zájem o studium psychologie je tak trochu kompenzací (výplní) duchovní prázdnoty. Nebo duchovního chaosu? (Teď frčí hlavně buddhismus, astrologie).

V USA je běžné, že každý má svého psychologa. Jak to vypadá u nás? Potřebují Češi své psychology?

Mám pocit, že u nás ještě úplně nevymizelo takové to: asi je fakt divnej, chudák, musí chodit k tomu skřetovi. Jít si pro odbornou pomoc je potupa, důkaz vlastní neschopnosti. Významnou roli v tom hraje nevzdělanost, lidé mají zmatek v tom, kdo je psychiatr a kdo psycholog :o). Zní to pesimisticky, ale přesto si myslím, že se tenhle postoj postupně v mladší generaci vytrácí. Snad to není jen další módní vlna, která se k nám přivalila ze Západu spolu s tričkama nad pupík a džínama super obnošeného vzhledu overdyed :o).

U křesťanů může hrát roli obava, že se dostanu do konfliktu se zákonem Božím, když si začnu s psychologem. Nebude se na mě Pán Bůh zlobit, že se plně nespolehám jen a pouze na Něj? Těžko můžu vyřešit, co Pán Bůh bude nebo nebude. Myslím, že člověk je tak strašně komplexní a křehká záležitost, že by byl hřích popřít některou z jeho součástí — ať už tu bio-psycho-sociální nebo spirituální a nevyužít poznatky, které nám alespoň malinko pomáhají tu složitost rozkrývat. Problém může nastat tehdy, když začnu svoji biologickou či jinou determinovanost nadřazovat ostatním.

Jak se stavíš k využívání poznatků psychologie ke komerčním účelům? Třeba v reklamách nebo obchodech — uspořádání regálů, apod.

Prvotní úkol psychologie vidím v pomoci. S tím do toho asi většinou člověk jde. Rozhodně ale neodsuzují lidi, kteří si vyberou směr, kde se točí těžký prachy. Vždyť oni taky pomáhají, i když sobě. Ale můžeme jim vyčítat, že sledují neviditelnou ruku trhu :o)? Pro nás je důležité uvědomovat si, že ne všechny NEJ výrobky jsou pro nás ty NEJ. Už i u nás je k tomu dostupná literatura, jaké vlastně reklama využívá figle. Ale stejně si tu tribitku občas koupím.

Využíváš svých školních poznatků o nitru člověka ve svém životě? Třeba v přístupu k druhým nebo k sobě samé?

Každý občas hledá i to, co zůstalo nevyřčeno. A byla by hloupost tvářit se, že ne. Ale s těmi školními poznatky to není až tak žhavé :o), rozhodně nemáme předměty jako Čítanka lidské duše nebo Receptář prima dohadů o původu lidské motivace :o).

Musím se přiznat, že jsem se trochu bál rozhovoru s psychologem — že bys mohla podle otázek u mě diagnostikovat nějakou psychózu, neurózu apod.

Se spolužáky se bavíme svými zážitky na téma: kterak lidé reagují, když se dozví, že mají co do činění se studentem psychologie :o). Lidé si s tebou normálně povídají, ale jakmile (tě) prohlédnou (to se může projevit jako celková strnulost až apatie, jindy překotnost, pocení rukou, červenání se atd.), začnou se chovat jinak; dávají si pozor na to, co říkají, pokud vůbec nepřestanou mluvit. Neuvědomují si, že i psychologové jsou jenom lidi, kteří také občas nepracují (tím myslím, že vás nechytají za každé slovíčko a nebombardují vás významnými pohledy :o)). Je ale třeba přiznat si, že člověka práce deformuje — zvláště takováhle — a umět odpočívat je takřka životně důležité. •

GYÖNYÖRÜ FIATAL ZENEKAR? MINDENKI!

Rozhovor s dj Moukou

Michal Samiec

UCHO
VELKÉHO
BRATRA

Ucho Velkého bratra nemohla uniknout další z mladých nadějných kapel, tentokrát provenience moravskoslezské. Je to partička povedená, rádi si hrají, rádi si dělají legraci, někdy taky přemýšlejí, ostatně jak to u postpubertálních chlapců bývá. A z toho všeho vznikla kapela Mindenki.

Co je to Mindenki?

To je otázka do pramice. Ostatně byli jste už někdy na loďkách? Je to bezvadná zábava. Mindenki je maďarské slovo. Příruční vokabulář oně řeči vám napoví více, včetně významu.

Jak si Mindenki hrajou?

Naše tvorba je generační výpověď lidí, kteří s údivem zjistili, že populární kultura takřka nezasáhla folkovou scénu. Poslechli jsme si proto pár současných metalových desek a dali se do díla. Výsledkem byl deathfolkový projekt Sudatorium (to je zase latinské slůvko). Reálná legenda o založení kapely zní takto: V létě 2001 Marek vylepoval v Orlové plakát s koncertem imaginární kapely. Jistý člověk se ho zeptal, co že je to za skupinu, že tu vůbec nezná. Došlo to za odpovědi: "Ty v ní hraješ." A bylo to. Tato hudební kreace se o rok později transformovala v přívětivější, popem načichlé, Mindenki. Prvotním cílem naší kapely je přinášet líbivou hudbu pro všechny věkové skupiny, proto se v písni objeví vedle motivu od Walta Disneye klidně třeba i existenciální odkaz Jeana Paula Sartra. Protože také tíživě cítíme potřebu člověka po něčem, co je nad jeho chápání, hlavním motivem naší tvorby je láska – ať už ryze lidská či ta neuchopitelně všeobjímající Boží. V posledních době jsme si ale také uvědomili, že křesťané se bojí v hudbě vyjadřovat k tématům, které se týkají běžného života, jako třeba k politice. To se taky snažíme svým způsobem napravit.

Koho berete do party?

Každého, koho zajímá více příběh než forma, kterou je vyprávěn. Nejsme hudebně perfektní, pokud nám něco náhodou moc ladí, pilně pracujeme na tom, aby tomu výsledek neodpovídal. V životě se často setkáváme s různými disonancemi, obklopuje nás špína a přetvářka — naše tvorba je tedy logickou reflexí této skutečnosti. Ale i na hnojišti rostou kopretiny. To je to, na co chceme ukázat. Jinak v naší partě jsou nás teď tři osoby: Marek alias djmouka - realizátor celého projektu, Mykl — kytarista (ex Filadelfia), Danc — rhytmizátor. Občas přizveme nějaké hosty — většinou přímo na koncertě mezi lidma.

Co tím vším básník myslí?

Nemá cenu si nic nalhávat. Pokud to jde s něčím takříkajíc z kopce, vězte, že budete stále nabírat rychlost. Je třeba počítat s tvrdým dopadem — ale při tom si můžete taky pískat. To je asi zhruba to, o čem pojednávají naše texty. Ale nemá cenu nad tím příliš filozofovat, přijďte někdy na náš koncert, uvidíte sami.

Chodí Mindenki do kostela?

Chodí. Protože je to jedno z mála míst, kde má člověk reálnou šanci se zastavit a dívat se namísto do zrcadla také jiným směrem — vzhůru. Je to taková duchovní masáž. Pokud ho při tom bolí za krkem, je jasné, že není něco v pořádku.

Kontakt: Mindenki.musicmix.cz

Máte-li připomínky nebo nápady, o kom byste si rádi počtli, napište Velkému bratřovi: samiec@srcce.cz

SOS centrum SKP Diakonie ČCE, ve spolupráci s časopisem Český bratr, pořádá VIII. mezioborovou konferenci o pastoraci, pastoračním poradenství a psychoterapii

„Naděje – zdroj síly aneb Mluvíme společnou řečí ?!“

(v sobotu dne **19.3.2005** od 8.30 do 18.30 hodin).

Konference má za cíl podnítit a podpořit mezioborový dialog a nalézt shodné momenty a pohledy na to

- co znamená naděje v lidském životě
- jakou hodnotu a smysl má naděje
- kam nás naděje může posunout
- co děláme, když už nemáme žádnou naději

Referáty z hlediska psychologického:

- Pavel Zach – analytik – Naděje v analytické psychologii
- Jana Vítová – psychologka na dětské onkologii FN Motol – Naděje v nemoci
- Pavel Říčan – psycholog - Naděje jako jádro spirituality

Referáty z hlediska teologického:

- Zdeněk Vojtíšek – Společnost pro studium sekt a jiných náboženských směrů – Budoucí dokonalost. Očekávání kolektivní blaženosti v náboženstvích západu
- Rut Kučerová – farářka ČCE, sbor Hradiště – Jaké naděje nabízí společnost mladým lidem?
- René Milfait – doktorand na KTF - Je církev v dnešním světě znamením naděje? Panelová diskuse – Naděje pro lidi na hraně :
- Zdeněk Vojtíšek – Naděje pro lidi v sektě
- Martina Berdychová – ředitelka Magdalény o.p.s. (terapeutická komunita) – Naděje pro lidi v závislosti
- Rozkoš bez rizika – Naděje pro osoby, které poskytují placené sexuální služby
Tematické dílny:
- Jarka Čierná – Naděje je když,.....
- Josef Vaško – Naděje pacientů LDN
- Zdeněk Vojtíšek – Kazuistika

Přihlášky jsou k dispozici u pořadatele na internetové adrese:<http://sos.diakoniecce.cz>.

Přihlašovat se můžete také telefonicky: 222 52 19 12, 777 734 173

Kontaktní osoba: Tereza Najbrtová (přihlásit se můžete u kohokoliv z týmu SOS centra)

Dlouho očekávaná deska Karla Plíhala s podtitulem „písně Josefa Kainara“ vyšla loni na podzim. Plíhal ji otevírá vlastní písní Děvče mi usnulo (Děvče mi usnulo už v polovině sloky/hrál jsem jí od Kainara jedno krásný blues). Vše ostatní jsou Kainarovy písně, většinou přebásněné americké jazzové skladby. Několik z nich jsme slyšeli v Plíhalově podání už dříve (Bázlivá, Imperial blues, Mrtvý vrabec, Diga Diga Do), ale sen natočit desku pouze Kainarových písní se mu splnil až teď. Důvodem zdržení (deska měla původně vyjít asi o rok dřív), je preciznost a pokora, s jakou Plíhal k dílu Josefa Kainara přistupuje. Blondatý písničkář a kytarista s excelentní technikou levé ruky promyslel snad každou notu na albu (ačkoliv údajně noty neumí), naučil se hrát jazzově a bluesově a dokonce vyškrtal sóla, která se předtím pracně naučil. Přestože jde o 23 bluesových skladeb, hraných pouze s kytarou, album nezní monotónně. Plíhal střídá zadumané skladby s rozjařenějšími, známé s méně známými a v pěti písních (Sedávám na domovních schodech, Harfy v nebi, Deštivý den, Švadlenka, Černá kára) střídá jeho něžný pěvecký projev Zuzana Navarová. Svým nenuceně krásným zpěvem desku oživuje, zejména Černá kára je skvěle zazpívána. Po smrti Navarové je navíc síla obsahu dvojnásobná. Nejraději ale mám asi línou píseň Sedávám na domovních schodech, jehož atmosféra usazuje posluchače do křesílka kavárny, kde visí ve vzduchu dým a blues. (Sedávám svou kytaru v klíně/Zpívávám pomalu a líně/neznamá blues hlasem zastřeným/Z komínu stoupá dým). Další deska Karla Plíhala, tentokrát koncertní nahrávka, má vyjít v březnu. Tak uvidíme.

VSTOUPIT DO KRAJINY

Jan Skála

LITERATURA

Krajina je naše životní prostředí. Počítá se do ní nejen příroda, ale i vesnice, města, hrady, cesty, průmyslové zóny a uhelné pánve. Knížka Vstoupit do krajiny s podtitulem O přírodě a paměti středních Čech má vzrušující obsah textový i obrazový. Dílo kolektivu autorů navazuje na jejich předchozí publikaci Střední Čechy – Příroda, člověk, krajina. Jeden z nich, geolog a „krajinolog“ Václav Cílek, vydal už víc knížek o krajině, zvláště o té středočeské, a s jeho jmé-

nem se lze občas setkat v tisku, což vždy stojí za to. Hlavním cílem knihy je „ukázat krásu středočeské krajiny, nezatajit její současné, a to nemalé problémy a pokusit se naznačit alespoň některé možnosti k nápravě.“ Na každé dvoustraně je krátká hutná úvaha o krajině, řekl bych lekce, doplněná krásnými fotografiemi a trefnými citáty filosofů, přírodovědců, umělců a dalších nadšenců. Je to moudrá knížka, která se čte a prohlíží pomalu a dlouho. Jednotčím motivem je velké cílkovo téma: paměť krajiny a vědomí, že ztráta minulosti je i ztrátou budoucnosti.

Jako člověka, který zná střední Čechy především z vlaku, mě fascinuje, co všechno se dá v širokém okolí Prahy najít. Můžeme je – krajinu i knížku – Středočechům klidně závidět. Klidně proto, že obsah knihy většinou platí i pro naše ostatní kraje. S její pomocí můžeme objevovat starobylý střed přemyslovského panství i vstupovat s větší úctou do krajiny, v níž žijeme a jsme.

Václav Cílek, Pavel Mudra, Vojen Ložek a kol.: Vstoupit do krajiny. Praha 2004.

Máte rádi Párala? Jeho drsný pohled na realitu „otroků socialismu“ v létě rozpálené chemičce, kteří z nedostatku jiných met touží maximálně po bytě, kusu žvance a alespoň občasném sexu, může leckoho odradit už jen od půjčení knížky v knihovně. Ale srovnání předlohy s filmem stojí za to.

Ve snímku Viktora Polesného může zvlášť divák-nečtenář románu poměrně dlouho tápat v charakterech postav, které zdaleka nejsou černobílé.

Ředitel podniku (J. Vlasák) kupodivu není šťastný, ačkoli coby „papaláš“ je se svojí rodinou jediný za vodou. Spolu s ostatními hrdiny obývají v podstatě jediný obyvatelný byt domu číslo 2000, ve kterém je jinak svobodárna. Jeho nezaťkaná žena Zita (Z. Adamovská) nakonec utíká za

Miloš Schmedberger

porozuměním nebo alespoň sexem k ambicióznímu mladému inženýrovi (J. Langmajer), který postupem let po jejich zádech a skrz intriky vyleze na místo jejího muže. A neurotický, věčně rozpolcený syn (J. Prachař) se bez nalezení pravé lásky stává vrahem. Vrahem jediného až mesiášského dobra, Julka Serafína (O. Vetchý), horujícího za nejčistší křesťanské ideály, považované ostatními za idiotství. Julkův pravý opak, jeho brutálně sarkastický bratr Alex (M. Igonda), je nad věcí a tedy ochoten spát s každým i vlastní sestrou Magdou (K. Kloubková), jejíž náruč je otevřena všem. Do Alexových spárů nakonec skočí podniková lékařka (V. Žilková), snažící se v druhé polovině života dohnat to, co už je pryč.

Na výslednou podobu tohoto dobového portrétu intrikaření a honby za byty, funkcemi, sexem, se podívejte v kině. Herecké výkony by vás měly uspokojit, i když cestou domů asi budete přemýšlet o tom, jak jste spokojeni se svým životem.

EKUMENICKÝ
KALENDÁŘaneb
SVATÝCH
OBCOVÁNÍ

TOMÁŠ AKVINSKÝ

Pavel Prejda

„Dopřej mi, milosrdný Bože, abych si horoucně žádal to, co se líbí Tobě, abych to rozvázně vyhledával, pravdivě poznával a dokonale plnil ke cti a slávě Tvého jména...“ Těmito slovy začíná jedna z řady modliteb Tomáše Akvinského, nejvýznamnějšího představitele středověké scholastické teologie. Zatímco my dnes často slyšíme, že víra je něco „protirozumového“ nebo v lepším případě „nerozumného“, snažil se Tomáš o to, aby ukázal pravý opak. Oblast rozumu a oblast víry jsou dva světy, které nikdy nemohou být v rozporu. Nevylučují se, ani nestojí proti sobě. Je tomu spíše naopak. Vzájemně se potřebují a doplňují. Jakmile si člověk dá práci a začne trochu více přemýšlet, dopracuje se sám svým myšlením ke zjištění, že Bůh existuje a že stál na počátku světa i každého z nás. Tomáš nám ukazuje, že je dobré přizvat ke své víře také rozum. Je správné o Bohu přemýšlet, klást si otázky a hledat na ně odpovědi. Tak to ostatně dělal i on ve svých knihách. Nutno ale připomenout, že tehle věhlasný autor teologických „tlustospisů“ také prohlásil: „Nejvyšší možné poznání Boha na tomto světě je toto: „Bůh převyšuje vše, co o něm můžeme myslet.“

Tomáš Akvinský zemřel 7. března 1274.

• **V krkonošských Křížlicích se na zimních kurzech pro mládež vystřídalo kolem sedmdesáti lidí ve věku od 13 do 45 let rozdělených do tří věkových kategorií od mladší přes starší po přestárlou mládež (alias geronty). Výsledná bilance zranění nepřesáhla kritickou mez.**

Počátkem března byla otevřena výstava v České Lípě nazvaná Česká bible v průběhu staletí. Výstava připomíná dobu prvních Cyrilometodějských překladů biblických textů, rukopisné Bible, tištěné i současné digitální formy. Expozice představuje i unikáty včetně Kralické „šestidílků“, Bibli Svatováclavskou, Zlatou, Prešpurskou a řadu dalších, až po současné multimediální nosiče, s ukázkou vzácných digitalizovaných iluminovaných rukopisů z XV. století, i moderní překlady Bible.

• **Bez většího povšimnutí veřejnosti začalo postní období.**

• Podle časopisu EURO prodává potravinářské výrobky se značkou Fair trade v Česku ve velkém jenom Carrefour. Nakupuje je u maličké Ekumenické akademie. Fair trade staví na pevném obchodním partnerství. Zboží je vykupováno za předem dohodnuté ceny, které vývozci vyplácejí zálohově, což zabezpečuje přijatelné podmínky výrobcům v rozvojových zemích. Za to požadují záruky vyloučení práce dětí, zrovnoprávnění žen a zlepšení postavení domorodých pracovníků. Výsledkem je zdravý ekonomický rozvoj, který klade zájmy lidí před možností krátkodobých zisků.

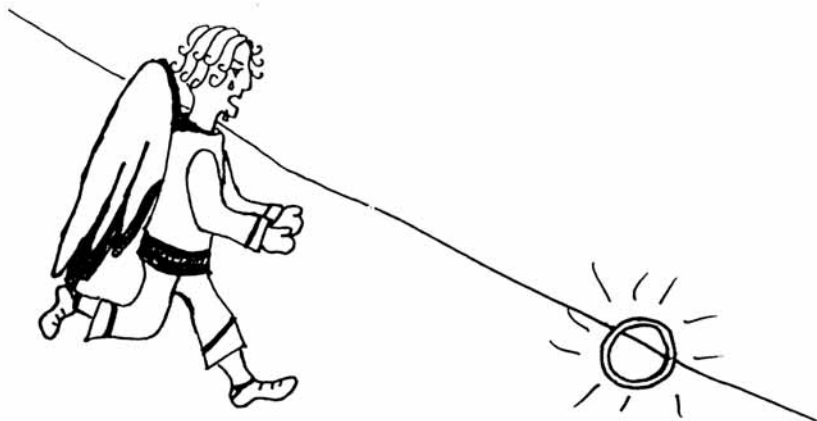
• **V Hradci Králové se uskutečnila výstava snímků, které vznikly jako dokumenty dlouhodobé charitativní akce Adopce na dálku. „Do Indie jsem se rozjel, abych Adopci na dálku zdokumentoval. Chtěl jsem celý projekt podpořit a přiblížit ho české veřejnosti,“ vysvětluje šestadvacetiletý Petr Nagy. Výstava by měla být putovní, napsali Hradecké noviny.**

• 10.-11. března bude ve středisku Diakonie ČCE v Krabčicích probíhat Velikonoční výstava výrobků obyvatel tamního střediska. Přijďte a můžete shlédnout i praktickou ukázkou výroby panenek ze šustů a malování kraslic.

• **Na 4. - 6.**

3. 2005 připravuje Diecézní centrum mládeže České Budějovice Víkend pro vedoucí vysokoškolského společenství více info na tel. 386 102 312 nebo dcm@bcb.cz

• Mezinárodní seminář pro mládež na připomínku zavraždění Dietricha Bonhoeffera a dalších členů německého odboje proti Hitlerovi se bude konat v místě bývalého koncentračního tábora, kde byl Dietrich Bonhoeffer zavražděn. Nebude se spát ve stanech jako v létě, ale na karimatkách v místní škole. Setkání proběhne 8.-10. dubna.

A to mi přij - de ra - dost - né, když

boj Pá - na Kris - ta bo - ju - jem, a to mi

přij - de ra - dost - né, když boj Pá - na Kris - ta bo - ju - jem.

E - van - ge - li - um sly - ší - me a nej - de je - nom o do - jem.

2. A to mi přijde žalostné
když věc Pána Krista zrazujem
před někým jiným se ztíšíme
pletem si ducha se strojem
3. A to mi přijde milostné
když tělo a krev konzumujem
ve jménu Krista se sytíme
chlebem a kvašeným nápojem
4. A to mi přijde radostné
když chleba a víno hodujem
společně Kristem se sytíme
milostí jeho i pokojem

Farní sbor ČCE v Boskovicích hledá kostelnickou rodinu se zájmem o aktivní účast na sborovém životě. Nástup možný od léta 2005. Nabízíme byt 2+1 s příslušenstvím a menší zahradou v příjemném prostředí. Tel.: 516 452 197, e-mail: zikmund.marek@quick.cz

Diakonie ČCE – středisko **Rolníčka v Soběslavi** pořádá v sobotu 19. března od 9 do 13 hodin na soběslavském náměstí „**Jarní rolničkový trh!**“ K vidění budou ukázky řemesel, ke koupi jarní a velikonoční dekorace a výrobky chráněných dílen. Děti si budou moci namalovat vajíčko nebo uplést pomlázku, lákadlem budou určitě také dobroty k pití i k zakousnutí.

Seniorátní **dny mládeže** pražského seniorátu se budou konat v **Rokycanech 8.–10. dubna**. Společný odjezd z Prahy Hl.n. v 17:15, sraz v 17:00 u pokladen. **PÁTEK:** Něco nevokecáš – seznamovací hra. **SOBOTA:** Života bído, přec tě mám rád – Zdeněk Susa, přednáška. Napříč Rokycany aneb poznejte svůj handicap, následuje bídný večer. **NEDĚLE:** bohoslužby.

V pátek 1. dubna 2005 koná se **Rolníčkový ples**. V tomto roce Vás k nevěsednímu zážitku do Kulturního domu města Soběslavi zve nejen Diakonie ČCE – středisko Rolníčka, ale i **Limonádový Joe**. Nefalšovaný saloon Divokého západu otevírá se přesně úderem sedmé hodiny večerní a bude zavřen až o druhé hodině ranní. Čeká Vás společnost nefalšovaných pistolníků a barových tanečnic, kabaretní čísla taneční i pěvecká. Učitel tance rád Vás naučí správně se pohybovat v rytmu ryčné country music v podání skupiny Projekt. Stylové oblečení a včasný příchod vítány. Vstupenky v ceně 150,- pro dospělého a 50,- Kč pro dítě do 15 let bude možné si zakoupit od 15. března v Knihkupectví u Sv. Víta, v Kulturním domě města Soběslavi či je rezervovat na tel. č. 607 982 381. Lístky nebudou prodávány jako místenky, po vzoru Divokého západu si budete muset svá místa ukořistit sami.
